

Somorjai Réka

FIÚHANGOK

1

Felszarvazottak akasztanak gitárt a nyakukba.
Lesik a tábortüzek eljövételét, ők a meleghez
csak késve értek hozzá, most láng gyúlik
szemükben, felgyújtják a kertet.
Ne tüzeskedj, mert bepisílsz, áll nagyapám a tűznél,
áll benne a hólyaghatalom. Istenem,
micsoda gonosztevők kötöznek a szükség karóihoz,
amik alatt morajlik a test. A fák lombjában felakad
a pernye, az igyekezet gyorsuló pattogása.
A kert lángol, és nem a pusztulás, a kongó tárnák
hoznak megkönnyebbülést.

2

A lombhullatókban látom, a hóhatáron.
Szemében vakufény villan, az izgalom
kiugrasztja a bokorból, halhatatlanná teszi.
Pollen does not harm the street, mondja,
és megcsikordulnak fogai, ahogy az autókerekek.
Bal bokájára részlegesen sántít. Hogy jobban terheli,
csak a pózt követő percek tudatják velem.
Havasalföldön túl nem látta gép soha,
eltakarták a hegyek, Olténia meredek
hullámai, a fotó kiégett sarkán
jól látszik, nem erre tart, a nézés iránya
esetleges, a legkisebb zajra is összerezzen.
Az utcakép vele egészen szerethető.

3

Apám a kert mohaszagát tömködi zsebembe.
Hogy maradásra bírjon, árnyékot tart a fénybe,
ameddig a röntgen, mutatja (az orvos szavaival),

odáig látnak el, és forgatja a fényben szerveit.
Ekkoriban fogadom el, hogy nadrágot hordok
és sűrű hideget szememben, kupakokat gyűjtök,
idegenek meztelen képeit az ágy alatt,
akiknek mosolyában furcsa, szerethető hazugság van.
Jelenlétükről a költözésig nem beszélünk.
A kiválás gondolata jobban hasonlít rám apámnál.
Csak hangomról ismer fel, de máris hiányzik
a kert végébe kikötött vak telivér.
Ijesztgettek is vele kiskoromban,
mígnem én lettem az ijedtség maga,
és a hazatérésig évek teltek el.

Lelkek, 2021